

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **R. H.**, zast. JUDr. Petrem Stoklasem, advokátem se sídlem Masná 1324/1, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2020, č. j. MSK 40683/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 3. 2021, č. j. 18 A 16/2020 - 58,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek vůči rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2020, č. j. MSK 40683/2020, a vůči rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 3. 2021, č. j. 18 A 16/2020 - 58.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností napadl v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 10. 2. 2020, sp. zn. S-SMO/599927/19/DSČ, č. j. SMO/084871/20/DSČ/Mich. Tímto rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným, že dne 12. 10. 2019 kolem 12:40 hodin řídil v Ostravě – Slezské Ostravě v ulici Hladnovské u domu č. 63, ve směru jízdy k ulici Michálkovické, jízdní soupravu složenou z motorového vozidla tovární značky Seat RZ: X s přívěsným vozíkem tovární značky Rydwan RZ: X, přestože neměl být držitelem potřebného řidičského oprávnění. Tímto jednáním měl stěžovatel porušit § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), a naplnit tak skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla stěžovateli podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 26 000 Kč a podle § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Součástí kasační stížnosti byl také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel tento návrh odůvodňuje tím, že nemožnost po dobu jednoho roku řídit motorová vozidla pro něj představuje závažnou újmu v profesním i osobním životě. Stěžovatel potřebuje užívat vozidlo pro svoji práci, a to nejen pro cesty do a ze zaměstnání,

ale i v jeho rámci. Stěžovatel má navíc vážně zdravotně postiženého bratra, který není schopen přemísťovat se bez pomoci jiné osoby. Jeho cesty zajišťuje vozidlem právě stěžovatel, přičemž není žádné jiné blízké osoby, která by tak mohla činit. V současnosti zajišťuje dopravu bratra stěžovatele z dobré vůle známý, avšak z důvodu pracovní vytíženosti tak již nadále činit nemůže. Stěžovatel pak potřebuje řidičský průkaz též pro zajištění cest své těhotné družky, která se vzhledem k blížícímu porodu potřebuje pravidelně dostavovat na lékařské preventivní kontroly. Dále stěžovatel potřebuje vozidlo k zajištění dopravy svých tří dětí.

[3] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil.

[4] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproporcionalitu újmy způsobenou stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[5] V posuzovaném případě byly splněny obě uvedené podmínky, a Nejvyšší správní soud tak shledal návrh stěžovatele důvodným. Z tvrzení stěžovatele je zřejmé, že by pro něj zákaz řízení motorového vozidla znamenal vážnou újmu výrazně zasahující jeho rodinný i profesní život. Stěžovatel by výkonem napadeného rozhodnutí totiž nejen mohl potenciálně přijít o zdroj obživy, ale zejména by se nemohl adekvátně starat o svého zdravotně postiženého bratra a těhotnou přítelkyni. Nejvyšší správní soud přitom v rámci své rozhodovací praxe dospěl k názoru, že „*při posuzování žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 73 odst. 2 s. ř. s.) týkající se sankce za přestupek spočívající v zákazu řízení motorových vozidel je nutné poměřovat újmu stěžovatele s újmou, která by mohla vzniknout ostatním účastníkům silničního provozu. Nejvyšší správní soud k přiznání odkladného účinku v takových případech přistupuje pouze výjimečně, zpravidla je-li na řízení motorového vozidla existenčně závislý stěžovatel nebo jemu blízká osoba*“ (srov. usnesení NSS ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 As 29/2013 - 80). Za výjimečné situace lze zpravidla dle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu považovat ty případy, ve kterých stěžovatel potřebuje vozidlo využívat nejen při hledání zaměstnání, ale též pro dopravu těžce nemocného rodinného příslušníka pobírajícího příspěvek na mobilitu (srov. usnesení ze dne 15. 1. 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 33). Nejvyšší správní soud zároveň neshledal, že by se přiznání odkladného účinku dotklo práv třetích osob. Stěžovatel totiž není trestán za přestupek, kterým by bezprostředně ohrozil jiné řidiče či chodce (např. velmi vysoká rychlost, nebezpečné předjíždění, jízda na červenou atd.), nýbrž za přestupek spočívající

pokračování

v jízdě s přívěsným vozíkem bez příslušného řidičského oprávnění. Lze proto konstatovat, že první podmínka pro přiznání odkladného účinku splněna je.

[6] Soud se dále zabýval otázkou, zda je splněna i druhá podmínka, tj. zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tento lze v posuzovaném případě spatřovat zejména ve výkonu pravomocných správních rozhodnutí a ochraně bezpečnosti silničního provozu. Nejvyšší správní soud přihlédl zejména k již výše nastíněné skutečnosti, a sice že stěžovatel není trestán za přestupek, kterým by bezprostředně ohrozil jiné řidiče či chodce. V daném případě navíc přiznání odkladného účinku „jen“ odsouvá účinky rozhodnutí žalovaného po dobu, kdy je zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumávána. Lze tedy konstatovat, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Protože obě zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu